Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: ”Helten”, i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277478336/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

på Knæ overfor hinanden og stirre stift på hinanden, Jochumsen med en lang Rulle i Hånden, som en Strømpe. Et Glimt som af runde, blanke Guldmønter — — så pustedes Lyset ud, og henne i Mørket ravede de sammenkrøbne Skikkelser om . . .

En hæs Mumlen begyndte.

Jeg rejste mig. Hvad var dog det, jeg havde set? Guld her — hos os — i Eberhards Seng?

Jeg mindedes pludselig hin Aftens Banken på vor Dør, Halvtreds-Dalersedlen på vort Gulv, Eberhards Ord: „Jeg tager den Plads, den kan vel ernære både dig og mig. Skolens Betaling må i Guds Navn gå af din Faders Penge, men Resten skal gemmes til dig, til jeg er død, ikke hensættes i syndige Renter, men i sikkert Forvar, at du kan have dine Vaaben mod ham og hans." Og hans Forsikring siden hen, som også på hans Sygdoms første Dag: „Frygt ikke det jordiske. Om du iler, og du nøjes, er du betrygget, til du bliver Kandidat. Men husk da: hvil ikke før hver Hvid af det urette Mammon er betalt tilbage."

Men jeg hørte det fjærnt, utydeligt og utroligt. Hvad vidste jeg om Penge? Jeg havde aldrig ejet én Skilling i min Lomme.

De hviskede og mumlede stadig derhenne, det lød næsten, som de skændtes, og jeg lyttede atter.

Men da så Lyset igen pludselig blev tændt — jeg så Eberhards store Skygge tegne sig i sin dybe Hvile mod Muren — og Conradsen stod foran mig med en halvtoprullet Strømpe, hvis anden Halvdel fyldtes af Penge, af runde Guldmønter — da glemte jeg alt andet i dette ene: at disse Penge var mine, at Eberhard endnu sørgede for mig, at som hans tunge Hånd holdt min Nakke bøjet under Åget, mættede den endnu stedse min Mund — at alt skulde blive uforandret!

I en uendelig Tryghed — ak, ikke for Føde og Klæder, hvad vidste jeg om dem! — men for det vante Skjul, sank jeg sammen over Strømpen på mine Knæ. Jeg hørte de andre snakke og le, febrilsk høflige og travle, opmuntre mig, slå mig på Skuldren og hastigt forsvinde ud af Døren med et sky Blik hen til Muren, hvor Eberhards store Skygge sov i sin dybe Ro.